

Hồi 5

Một Ý Nguyện Trước Khi Lên Đường

Hai tiếng "giải quyết" của Quế Cung Đàm nói ra khiến bọn hắc đạo quần ma nhao nhố như nước thủy triều. Cả bọn đều lùi vài bước vận công lực thủ thế chờ nghinh địch.

Cả mấy mươi đôi mắt nẩy lửa đều quét lên mình Quế Cung Đàm ra vẻ khẩn trương vô cùng.

Quế Cung Đàm cười ha hả bình tĩnh nói:

- Các người chớ tưởng lão ăn xin này động lòng tham muốn chiếm đoạt thiết thư ! Các người định hợp sức đối chống với ta phải không ? Thế thì lầm rồi !

Lão đại lùn thấy đám quần ma hắc đạo lúc bây giờ có vẻ đoàn kết liền lớn tiếng nói:

- Kẻ nào muốn dùng võ công để ăn hiếp người thì hãy xem tấm gương kia của Kim Bích đầu đà Thái Linh Quan ấy !

Quế Cung Đàm nổi giận trợn mắt hét:

- Thằng lùn kia ! Mi dám cả gan hả ?

Lão nhị lùn thấy thế liền lườm nói lớn:

- Nếu bảo rằng không tham lam sao không giải quyết gấp đi.

Kim bản trúc trượng Quế Cung Đàm cố gắng nhẫn nhục ôn tồn nói:

- Phương pháp giải quyết của ta rất đơn giản. Thiết thư này đã là của Cừu Thiên Hiệp, nếu các người có tài năng thì cứ việc cướp đoạt mà lấy đi, muốn dùng lời lẽ phỉnh gạt hay dùng võ lực cũng được. Lão ăn xin này sẽ đứng ngoài xem chơi nhất thiết không nhúng tay vào !

Câu nói của Quế Cung Đàm khiến cho mọi người quá bất ngờ. Ai nấy đều tưởng rằng lão sẽ dùng võ công tuyệt nghệ của lão để chiếm đoạt thiết thư, nhưng trái lại lão chịu đứng thị chường cho mọi người ra tay cướp giựt, đó là một việc không ai ngờ được. Do đó mọi người ngơ ngác không dám tin.

Cừu Thiên Hiệp nghe lão nói liền thất kinh biến sắc mặt vội vàng nói:

- Lão tiên bối chớ nên làm như thế, tôi đâu có đủ sức đảm đương ! ...

Quế Cung Đàm nghiêm sắc mặt nói:

- Xưa nay lão ăn xin này đã nói ra thì không bao giờ nói trái lại được !

Trảo Chấn Nhơn cười ha hả nói:

- Chúng tôi biết lắm, xưa nay nhất Tăng, nhị Cái, tam Kiếm Khách đã nói ra thì luôn luôn giữ lời hứa. Vậy chúng tôi xin phép ra tay ngay bây giờ đây !

Dứt lời Trảo Chân Nhơn lao mình ra trước vận công toan đánh tới Cừu Thiên Hiệp, còn bao nhiêu người kia cũng nhảy theo sau, chia đôi ra nhảy vòng tới định bao vây chàng.

Bổng Quế Cung Đàm hét lớn:

- Hãy khoan đã ! Ta nói chưa hết lời kia mà !

Tất cả đều dừng lại, Trảo Chấn Lễ vươn đôi mày thưa lên nói:

- Sao đấy ? Định tay đổi ý kiến phải không ?

Quế Cung Đàm nói:

- Lão phu không bao giờ thay đổi ý kiến đâu, nhưng phàm làm việc gì cũng phải có kết cuộc. Bên trong túi ta có sáu mươi đồng tiền đây, ta sẽ ném ra từng đồng một. Khi nào ta ném hết tiền mà các người vẫn chưa giựt được thiết thư trên tay của Cừu Thiên Hiệp tức là coi như thiết thư ấy các người không có phần phước để chiếm đoạt, và sau đó các người không có quyền giành giựt nữa !

Dứt lời lão thò tay vào túi hốt ra một nắm tiền giơ lên cho quần hùng xem.

Bọn hắc đạo quần ma, ai mà không muốn lấy tuyệt thế kỳ thư ấy ? Bây giờ đã có kẻ làm trọng tài cho mình cướp đoạt thì còn gì sung sướng hơn nữa ?

Tất cả đều vui vẻ đồng thanh reo lớn:

- Tốt lắm ! Cứ làm theo vậy đi !

Cừu Thiên Hiệp rất lo ngại quay lại nói với lão ăn xin:

- Văn bối làm thế nào chịu nổi với số đông kia ?

Kim bản trúc trượng Quế Cung Đàm cười ha hả nói:

- Ai bảo mi có cuốn thiết thư ? Trong giang hồ này kẻ nào mạnh là hơn, không nói năng gì cả.

Dứt lời lão vừa kể vào tai Thiên Hiệp khẽ nói:

- Chớ nên sợ sệt ! Mi cứ việc dùng thân pháp "Lôi hành cửu chuyển" lúc này đó thì cũng đối phó với chúng đủ rồi !

Lão sợ mọi người nghi ngờ về việc lão kể tai nói nhỏ với chàng nên lão liền cất giọng nói:

- Mi đã là đệ tử của nhất Tăng thì chắc chắn không phải tầm thường. Vậy thì việc gì mà phải khiêm nhượng ?

Lúc bấy giờ mấy chục cao thủ hắc đạo đều rút binh khí ra, la ó vang rền trận thế vô cùng hỗn độn và khấn trương. Họ chỉ chờ đồng tiền ném ra là họ ra tay gấp rút.

Kim bản trúc trượng Quế Cung Đàm liền kéo tay Cửu Thiên Hiệp xô ra ngoài sân và la lớn:

- Ở trong nhà này chắc hẹp, hãy ra ngoài sân cho rộng rãi đi !

Bọn quần ma sợ lão âm mưu đẩy Cửu Thiên Hiệp tẩu thoát nên ai nấy đều phóng mình ra ngoài sân nhanh như chớp quyết không để mất miếng mồi ngon ấy !

Lúc bấy giờ trời quang đãng mặt trời đã lên vài con sào ánh nắng mai rọi lên mình mọi người.

Quế Cung Đàm đồng dục đứng ra tuyên bố:

- Các vị hãy để ý đây ! Ta sẽ ném tiền vào tấm bia bên sân này khi bắt đầu nghe tiếng "keng" thì quý vị có thể ra tay và khi ta đã ném hết sau mười đồng tiền rồi mà còn thấy có kẻ không dừng tay thì ta sẽ lấy mạng đấy !

Vừa dứt lời Quế Cung Đàm ném đồng tiền lên tấm bia phía cuối sân, chưởng ném của ông ta rất lẹ làng và tỏa ra một ánh sáng vàng trông rất ghê rợn.

- Keng !..

Đồng tiền chạm vào tấm bia tóe lửa ra, tức thì bọn hắc đạo quần ma đồng thanh rống lên một tiếng vang trời và nhảy bổ tới Cửu Thiên Hiệp.

Mấy chục người này đều là cao thủ võ lâm cả nên chưởng lực tổng tới như gió to bão lớn.

Cửu Thiên Hiệp từ thuở bé đến giờ chưa thấy trận ác chiến ghê tởm như vậy, chàng thất kinh la lớn.

- Á !

Thân hình của chàng run lẩy bẩy ...

Đồng tiền từ trong tay Kim bản trúc trượng Quế Cung Đàm bắn ra không ngớt.

Bỗng có tiếng Quế Cung Đàm la lớn:

- Thằng bé ! Mi chờ chết sao ?

Trong tiếng hét ấy đã có năm cánh tay chộp tới Thiên Hiệp. Năm cánh tay của bọn hắc đạo này quả là những cánh tay sắt, nếu bị một cánh tay nào chộp trúng cũng phải nát xương.

Cừu Thiên Hiệp đứng trước tình thế nguy cấp chàng lại nghe tiếng thét của lão ăn xin khiến lòng chàng bỗng rộn lên. Chàng liền vụt một cái biến mình đi nơi khác chỉ để lại một làn khói trắng.

Lúc bấy giờ chàng mới thấy rõ "Lôi hành cứu chuyển" là thân pháp kỳ tài có thể tránh khỏi mấy mươi luồng chuồng lực và những cái chộp độc đao kia thật là một điều không thể tưởng tượng.

Chiêu thế của họ mới phát ra thì trước mặt họ không thấy Thiên Hiệp đâu nữa, họ liền rống lên một tiếng vang trời dậy đất rồi mạnh ai nấy đánh, đổ xô tới chuồng đánh, kiếm đao trông rất ác liệt.

Cừu Thiên Hiệp vừa phi thân sang phía trái thì chạm phải sức tấn công mãnh liệt ấy, chàng cố gắng nhớ lại thư pháp đã dạy trên thiết thư để biểu diễn không cho thiếu sót. Hễ gặp phải sức gió thì phi thân, gặp phải lực đao thì tránh né.

Ban đầu chàng còn ngỡ ngàng nên quần ma hắc đạo còn ủa chạy theo chàng, đến khi chàng biểu diễn được vài lần, thủ pháp đã thuộc lòng, chàng bắt đầu biểu diễn quả lạnh lẽo.

Lúc bấy giờ bọn hắc đạo đều ngỡ ngác không thấy chàng đứng đâu nhất định cả. Chỗ nào họ cũng thấy bóng chàng.

Bóng dáng Cừu Thiên Hiệp khi ẩn khi hiện như bóng ma khiến bọn hắc đạo đều lòa mắt không biết đánh vào phía nào và chỗ nào. Thật là một thủ pháp kỳ bí vô cùng.

Cừu Thiên Hiệp chỉ nghe tiếng "keng keng" của đồng tiền ném vào tấm bia, trước mắt chàng hàng trăm nghìn ánh hào quang và vô số lưỡi kiếm, nhưng chàng không cần để ý đến. Chàng cứ việc biểu diễn đúng theo chiêu thức của "Lôi hành cứu chuyển" thì chàng không thấy động vào thân chàng một cọng lông.

Lúc này chàng sợ sệt mất tinh thần bao nhiêu thì bây giờ chàng lại càng hứng thú bấy nhiêu. Chàng không ngờ bỗng dưng chàng lại học được một thứ võ công quý giá như vậy. Chàng cương quyết giữ kỹ thiết thư để sau này sẽ trở thành tuyệt nghệ.

Bọn hắc đạo càng đánh chừng nào thì chàng lại càng biểu diễn nhanh lên chừng nấy, chàng cảm thấy thân thể của chàng nhẹ như tờ giấy dù chàng có biểu diễn bao lâu đi nữa cũng không thấy mệt và chàng cũng đoán chắc rằng dù cho bọn hắc đạo cố tình rượt theo đánh chàng bao lâu đi nữa cũng không làm gì chàng nổi.

Qua một lúc lâu, chàng thấy bọn hắc đạo người nào mồ hôi đã toát ra ướt đầm cả áo và há hốc mồm ra thở hổn hển, có kẻ đã nản chí đứng im không buồn rượt theo bóng dáng của chàng nữa, thế mà chàng vẫn chưa thấy mệt nhọc gì cả.

Bỗng nghe tiếng hét của Quế Cung Đàm vang rền:

- Đủ sáu mươi đồng tiền rồi ! Hãy ngừng tay !

Bộp ! Bộp !

Lão nện cây trúc trượng dưới đất hai cái, rồi phi thân vào giữa trận, lão vung cây trúc trượng tức thì phát ra một luồng kinh lực ép lui mấy chục cao thủ hắc đạo qua một góc sân.

Lão trợn mắt hét:

- Đã ném đủ sáu mươi đồng tiền rồi, nếu kẻ nào cả gan ra tay nữa thì ta quyết không tha mạng.

Nói dứt lời lão lại động gậy trúc trượng dưới đất ra vẽ hăm dọa khiến mọi người đứng im không dám nhúc nhích.

Tuy thế bên hắc đạo còn uất ức, vì họ muốn lấy cho kỳ được cuốn thiết thư bảo vật ấy. Họ không ngờ với số đông như thế này mà không làm gì được gã thiếu niên trẻ tuổi, ai nấy đều hầm hầm sắc giận, ước chừng không có lão ăn xin khét tiếng võ lâm kia, thì họ sẽ đánh cho đến lúc nào kiệt sức mới thôi.

Cừu Thiên Hiệp tươi tỉnh sắc mặt cười ha hả nói:

- Ô ! Chơi một chập vui quá !

Quế Cung Đàm "suyt" một cái rồi nói:

- Thằng bé khờ quá ! Đó là chơi với tánh mạng đấy !

Lão quay lại nghiêng giọng nói với bọn hắc đạo:

- Sáu mươi đồng tiền lão phu đã ra tay cả rồi thế thì việc cướp đoạt thiết thư xem như đã kết thúc.

Bọn hắc đạo quần ma chỉ lấy mắt nhìn nhau nhưng trong ấy có rất nhiều người sắc mặt còn tức giận vì họ còn chưa thỏa mãn.

Thấy Quế Cung Đàm quay cây trúc trượng trong tay rồi quét đôi nhãn thần lên mặt các quân hắc đạo.

Lão gằn giọng nói:

- Các vị còn nhiều người chưa thỏa mãn sao ? Nếu không tin cứ việc đếm thử các đồng tiền in trên bia kia thử xem có đủ không ?

Quần ma hắc đạo nghe lão nói đều đưa mắt nhìn lên tấm bia bất giác họ đều giựt mình cả, vì những đồng tiền lão ném vào bia đều lún sâu vào trong đá gần một tấc. Có một điều lạ lùng là những đồng tiền in vào bia đá vẽ thành một hình người và các nơi đại yếu huyết trên hình người ấy đều bị một đồng tiền bắn trúng không sai sảy chút nào cả.

Quế Cung Đàm thấy bọn quần ma hắc đạo còn do dự liền nện cây trúc trượng xuống đất và nói:

- Nếu các người không đếm được thì để lão lấy số tiền này ra cho mà xem.

Vừa dứt lời, lão bước tới trước bia đá, tay trái kẹp cây trúc trượng, tay mặt đưa ra vuốt tấm bia đá thì tấm bia đá nát bầy như bùn, số tiền này rớt ra đếm lại không thiếu một đồng.

Bọn hắc đạo quần ma tuy võ công không phải là tuyệt nghệ nhưng cũng đứng vào hạng cao thủ giang hồ mà đứng trước công lực phi thường của lão cũng phải rùng mình rợn gáy.

Đây là Quế Cung Đàm chỉ dùng lực mấy ngón tay mà có thể làm nát tấm bia thành bột, huống chi lão vận hết công lực mà đánh chưởng ra thì biết đường nào nữa ?

Nghĩ như thế ai nấy đều dần dần rút lui không dám co cường để đòi hỏi việc giành giật thiết thư nữa.

Lúc bấy giờ những người đứng sau đã bỏ chạy cả rồi còn những người đứng trước, khi quay lại họ nhìn thấy trống trơn liền vội vã bỏ chạy theo hết.

Chẳng bao lâu nơi Phi Lai Sơn trang trở lại im lặng chỉ còn lại hai người là Cửu Thiên Hiệp và Quế Cung Đàm mà thôi.

Cửu Thiên Hiệp thấy Quế Cung Đàm diễn ra tuyệt học ấy khiến cho bọn hắc đạo bỏ chạy cả chàng rất đổi vui mừng và thán phục.

Chàng ước sao chàng có thể luyện võ công đến mức đó thì thích thú biết bao.

Cửu Thiên Hiệp bèn bước tới chấp tay chào lão ăn xin một lễ và cung kính nói:

- Thưa lão tiền bối ! Không biết nội công của tiền bối luyện bằng cách nào mà có được như vậy ? Tiền bối có thể vui lòng dạy cho vãn bối không ?

Quế Cung Đàm thấy tánh tình chàng dễ thương lão mỉm cười nói:

- Đó chính là nội công tu vì do sự khổ luyện mà có. Muốn được như thế phải đòi hỏi sự luyện tập qua một thời gian khá lâu mới được !

Cửu Thiên Hiệp tò mò hỏi:

- Vãn bối có luyện tới mức đó hay không ?

Quế Cung Đàm liền nghiêm sắc mặt nói:

- Những điều ghi chép trên thiết thư tức là tuyệt học đấy, nó là thần công chí cao vô lượng. Nếu người có thể tìm tòi nghiên cứu thì công lực đâu phải chỉ có chừng đó thôi !

Nghe lão nói lòng chàng nghe rạo rực, chàng cảm thấy nửa mừng nửa lo.

Mừng là vị bồng dưng chàng lại được cuốn thiết thư một võ lâm chi bảo. Biết đâu, sau này chàng có thể nhờ thiết thư ấy mà trở thành một võ lâm đệ nhất giang hồ để phỉ chí tang bồng hồ thủy.

Còn lo là vì thiết thư ấy là bảo vật nên ai ai cũng muốn cướp đoạt. Biết đâu cũng vì nó mà chàng phải bị hại !

Nghĩ như vậy chàng vội hỏi:

- Xin lão tiền bối xem thử văn bối phải tốn bao nhiêu năm mới có thể học được võ công trên thiết thư này !

Lão ăn xin nhìn thẳng vào mặt chàng một lúc như nhận xét điều gì lão đáp:

- Đối với mi quả là một đứa bé thông minh đỉnh ngộ, hơn nữa các huyết đạo của mi to lớn hơn người thường, thì muốn thành một võ lâm kỳ tài chỉ cần một thời gian ngắn thôi, tuy thế cũng phải cần một sự bền chí để chịu đựng sự khắc khổ mới được.

Nói đến đây lão liền đổi giọng:

- Cừu Thiên Hiệp !

- Dạ !

- Mi muốn luyện tập võ công tuyệt học để làm gì chứ ?

Cừu Thiên Hiệp không suy nghĩ gì cả. Chàng đáp:

- Văn bối muốn dùng võ công để chế ngự những kẻ tà tâm tiêu diệt kẻ thù trừng trị những kẻ ác hiểm !

Chàng vừa nói vừa vươn đôi mày lên, trong mắt chàng loáng ra linh quang, nét mặt ẩn hiện đầy vẻ sát khí.

Thấy thế lão ăn xin trầm nghĩ:

"Thằng bé này quả là một kỳ nhân, mới chừng đó tuổi mà quang huy đã phát lộ ra ngoài thật không phải tầm thường !"

Suy nghĩ một lúc lão nói:

- Ta không thể ở lâu đây được, vì cái chết của Thái lão ca rất bất ngờ nên chưa ai hay biết, ta cần phải đem tin buồn này đến cho đệ nhị Cái và tam Kiếm Khách biết. Còn mi phải có nhiệm vụ chôn cất người cho tử tế, vì dù sao một ngày cũng nghĩa sư đồ, mi chớ nên sơ xuất !

Nói tới đây đôi mắt của lão hơi ửng đỏ, hiện lên mấy đường nhăn nhúm trên gương mặt xương xẩu trông rất thê thảm.

Cừu Thiên Hiệp đáp:

- Lão tiền bối có thể chờ cho văn bối đi theo với có được không ?

Lão ăn xin Quế Cung Đàm lắc đầu đáp:

- Ta, bốn bể không nhà thì theo ta có ích gì ? Chẳng lẽ mi muốn làm thằng tiểu ăn xin sao ?

Dứt lời, lão lắc đôi vai một cái, chỉ nghe tiếng gió nhẹ thoảng qua, đã thấy lão đứng phắt trên nóc nhà rồi !

Cừu Thiên Hiệp vội vàng gọi lớn:

- Lão tiền bối hãy khoan đi đã ! Vãn bối xin thưa chuyện tí nữa !

Lão ăn xin lại nhẩy xuống, nhẹ nhàng như một chiếc lá rơi.

Lão mỉm cười nói:

- Thằng bé ! Còn muốn nói gì nữa ?

Cừu Thiên Hiệp cau đôi mày lưỡi kiếm đượm vẻ u buồn nói:

- Thưa lão tiền bối ! Trước khi sư phụ tôi chết có cho tôi biết tôi mang họ Cừu. Vậy lão tiền bối có biết rõ trên giang hồ này có kẻ nào mang họ Cừu không ?

Quế Cung Đàm suy nghĩ một lúc rồi đáp:

- Ta là kẻ lặn lội quá nhiều trên giang hồ đã là kẻ có tên tuổi thì ta biết cũng nhiều. Theo họ "Cừu" thì chỉ có hai người mà thôi !

Cừu Thiên Hiệp nghe nói mừng rỡ nắm tay lão thân mật hỏi:

- Thì ra hai người họ Cừu như tôi đều có tên tuổi cả. Vậy xin lão tiền bối chỉ họ cho !

Lão suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu lia lịa nói:

- Ô ! Khó lắm không thể chỉ được !

Cừu Thiên Hiệp biến sắc nói:

- Trên thế gian này ai mà không có cha mẹ ? Cho nên dù khó khăn đến đâu vãn bối cũng phải tìm cho ra, dù cho vào hang cọp vãn bối cũng chẳng từ nan.

Lão ăn xin cau mày nói:

- Khó mà chỉ cho người biết vì hai họ Cừu ấy trước đây mười năm bỗng dưng mất tích từ đó đến nay không còn thấy xuất hiện trên giang hồ nữa và cũng không nghe tin tức gì nữa.

Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ nói:

- Ô ! Lại có thể như vậy sao ?

Lão trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Một người tên là "Thần châu nhất kiếm Cừu Vô Kỵ". Còn người kia là "Nộ thiên ngọc trụ Cừu Phi Hồng". Hai người này đều là nhân vật chánh phái cả về kiếm thuật của họ đều là quán tuyệt vũ nội, uy chấn tứ phương !

Cừu Thiên Hiệp lẩm bẩm đọc lại hai tên ấy cho nhớ rồi thắc mắc hỏi:

- Hai người này đều có võ công tuyệt thế, tại sao lại bỗng dưng mất tích cùng một lúc ?

Lão lắc đầu nói:

- Đó chính là một việc quá bí mật, không ai có thể tìm hiểu nổi. Mười năm về trước, hai người này rất ít giao du với người trong võ lâm, nhưng tánh tình họ rất căm thù những kẻ làm ác. Bởi thế, những kẻ có ác tâm mà gặp phải một trong hai người ấy thì không ai thoát khỏi đường kiếm họ. Cho nên sự mất tích của họ trong giang hồ rất có nhiều người mừng rỡ, vì nếu họ có mặt tức là một chướng ngại cho những kẻ tà tâm.

Lão nói đến đây bỗng im lặng thở một hơi dài rồi nói tiếp:

- Hành động của kẻ võ lâm dù phải hay trái cũng đều gây ra rất nhiều ân oán khó mà lường được. Ta lấy tỷ dụ như nhất Tăng nhị Cái và tam Kiếm khách của chúng ta đây mà bình phẩm thì biết. Sự thật, lâu nay chúng ta không tranh giành với ai cả thế mà Thái ca ca ta lại bị kết cuộc như vậy có ai mà đoán trước được ?

Cừu Thiên Hiệp vội hỏi:

- Vì lý do gì mà ân sư tôi lại phải kết thù với bọn hắc đạo ?

Lão ăn xin đưa mắt nhìn về phía chân trời xa buồn bã nói:

- Mi mới bước chân vào giang hồ, ta không muốn gợi nhiều ân oán cho mi vì sợ mi phải chịu nhiều việc rắc rối !

Cừu Thiên Hiệp đáp:

- Vẫn biết ở đời không nên gây thù kết hận, song đây là nghĩa vụ của sư môn văn bối cần phải tận tâm chứ !

Tấm lòng trung hậu của Cừu Thiên Hiệp khiến cho lão cảm động nói:

- Cái chết của sư phụ mi chỉ vì một lưỡi thần kiếm thượng cổ mà thôi ! Nghe đồn rằng lưỡi thần kiếm ấy xuất hiện ở Cao Sơn Hồng Hoa Lĩnh và đã rơi vào trong tay của một người đàn bà !..

Cừu Thiên Hiệp hỏi:

- Thế thì có quan hệ gì với ân sư tôi ?

- Cũng bởi vọn quần ma hắc đạo tập trung cả trên Cao Sơn Hồng Hoa Lĩnh cố đoạt cho được lưỡi thần kiếm ấy, nên sư phụ mi mới đến đó chứ !

Chàng ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Sư phụ tôi cũng muốn đoạt cho được cây kiếm thần ấy sao ?

Lão lắc đầu đáp:

- Không phải thế đâu ! Sư phụ mi chỉ sợ cây kiếm thần ấy mà rơi vào tay bọn Hắc đạo thì chắc chắn sẽ gây thêm nhiều sát kiếp trên giang hồ mới oán trở. Ngờ đâu cây thần kiếm đâu không thấy mà lại làm cho bọn quần ma hắc đạo tức giận, chúng hợp lực lại quá đông nên sư phụ mi phải bị hại !

Cửu Thiên Hiệp nghe nói cắn chặt hai hàm răng, vẻ mặt đầy sát kiếp trầm giọng nói:

- Văn bối chỉ mong linh hồn của ân sư phù hộ cho văn bối tập luyện thành công những chiêu thức trên thiết thư; để rồi cố đoạt cho được cây thần kiếm ấy mới có thể trừng trị những kẻ ác tâm !

Nghe mấy câu nói của Cửu Thiên Hiệp, lão ăn xin cảm thấy rờn rợn. Lão gượng cười nói:

- Đó là việc thuộc về tương lai xa xôi quá không nên bàn sớm !

Cửu Thiên Hiệp bỗng sực nhớ đến việc gì, bèn hỏi vội:

- Lúc này lão tiền bối có nói hai vị đại hiệp họ Cửu đã bị mất tích trước đây mười năm đó, không biết họ mất tích tại nơi nào vậy ?

Lão ăn xin Quế Cung Đàm đáp:

- Nghe nói có một người vào "Hạc Long Sơn" rồi mất tích ở đó còn người kia lại mất tích ở "Vân Quý" !

Nói đến đây lão nghiêm giọng nói tiếp:

- Chúng mình gặp nhau đây thì kể cũng có duyên đấy ! Ta có vài lời căn dặn người nên tạc dạ chớ quên !

Cửu Thiên Hiệp thấy vẻ mặt nghiêm khắc của lão, chàng đoán biết lão sẽ căn dặn một điều quan trọng, vội nghiêm trang cúi đầu nói:

- Xin tiền bối chỉ giáo !

Kim bản trúc trượng Quế Cung Đàm từ từ nói:

- Muốn chiếm đoạt thần kiếm để chế ngự kẻ ác tâm đó là một điều nên làm, nhưng nếu may ra được thành công như ý nguyện thì nên lấy lòng từ tâm mà cải hóa tà đạo, vạn bất đắc dĩ lắm mới dùng võ lực để tránh sát kiếp và cũng tránh khỏi hận thù truyền từ lưu tôn.

- Ta chỉ có bấy nhiêu lời, thôi ta đi đây !

Cửu Thiên Hiệp còn định nói gì, nhưng khi ngược mặt lên thì không còn thấy tấm dạng của Quế Cung Đàm đâu nữa.

Chàng vội vã đi chôn cất thân thể của ân sư chàng và đồng thời cùng đem thi thể của Nhiệm Tử Huệ chôn cất tử tế, vì chàng nghĩ dù sao người cũng là dưỡng phụ của mình.

Đứng trước hai nấm mộ, chàng buồn bã tung hai giòng lệ rồi bái biệt ra đi.

Chàng lưỡng lự không biết đi về hướng nào, nhìn quanh mình chàng cảm thấy quá cô đơn không biết đâu mà nương tựa. Chàng chỉ còn hy vọng hai người họ Cửu ấy mà thôi. Nhưng bây giờ ta nên đến Hạc Long Sơn hay là đến Vân Quý ?

Trong hai người này ai là kẻ thân thuộc của ta ?

Bao nhiêu câu hỏi miên man nhưng đầu không giải đáp được. Chàng mãi thơ thẩn không biết nên đi về đâu.

Bỗng trong lòng chàng nảy ra một ý kiến, chàng muốn nhờ trời định đoạt.

Nghĩ như vậy, chàng nhặt lên một miếng ngói vụn và thành tâm ngửa mặt lên trời khẩn vái:

- Xin trời đất chỉ vẽ cho tôi ! Sau khi tôi ném miếng ngói này ra nếu mặt láng này nằm lên trên tức là tôi sẽ đi đến "Hạc Lang Sơn", bằng trái lại thì tôi sẽ đến "Vân Quý".

Khẩn vái xong, chàng vươn tay ném mảnh ngói mục lên không trung.

- o O o -